

ΚΟΖΑΝΗ 10/3/2015

8^ο Δημοτικό Σχολείο Κοζάνης

Ειρήνη Τσιτυρίδου, «Οι ξένες γλώσσες για τους μεγάλους...»

Σε ένα σχολείο, ο δάσκαλος προσπαθούσε να μάθει στα παιδιά να μιλούν σωστά ελληνικά. Όμως ο Πέτρος, δυσκολεύονταν αρκετά. Ειδικά στην ορθογραφία και την γραμματική. Όταν τέλειωσε το μάθημα και ξεκίνησε για το σπίτι, είπε να περάσει πρώτα μια βόλτα από την γιαγιά του. Δυστυχώς όμως δεν την βρήκε εκεί. «Ωραία... και τώρα;», μονολόγησε νευριασμένος και πήγε στο σπίτι του. Όταν έφθασε, κατευθύνθηκε αμέσως στον υπολογιστή.

- Δε σας έβαλε τίποτα σήμερα η κυρία παιδί μου; τον ρώτησε η μητέρα του.

- Μας έβαλε αλλά...

- Τι αλλά; Πάνε λοιπόν να κάνεις τις εργασίες σου, άντε γρήγορα.

- Α! Μην με ενοχλείς, σερφάρω τώρα.

Η μητέρα του όμως που δεν κατάλαβε τι της είπε, διαμαρτυρήθηκε:

- Μίλα και λίγο ελληνικά. Τέλος πάντων... δε θα κάτσω να σε παρακαλάω για πολύ. Ότι θες κάνε.

Μετά από λίγο ο Πέτρος της είπε:

- Θα πάρω τηλέφωνο τη γιαγιά. Θα πάω από κει μαζί με το λάπτοπ μου. Θα διαβάσω το βράδυ.

Πηγαίνοντας όμως προς τη γιαγιά του ξέχασε ποιον δρόμο να πάρει. Εμ! Μετά από τόσο υπολογιστή τι θα 'κανε; Όταν επιτέλους έφτασε, έπεσε με τα μούτρα στον υπολογιστή και δεν ξεκόλλησε από κει για τέσσερις ώρες. .. Η γιαγιά του που βαριόταν, είπε κάποια στιγμή να τον ρωτήσει τι κάνει:

- Να σε ρωτήσω βρε, τι κάνεις;

- Ποοο, όλοι την ίδια ερώτηση μου κάνετε πια! Σερφάρω! Απάντησε ο Πέτρος.

- Τι; Σερφά... πως; Ρώτησε έκπληκτη η γιαγιά.

- Άσε... Πώς να στο πω!

- Μήπως... να σε βάλω να φας; Είπε η γιαγιά που δεν είχε καταλάβει!

- Όχι, όχι, όχι, όχι! Διαμαρτυρήθηκε το εγγόνι.

- Καλά, καταλαβαίνω... απάντησε η γιαγιά του και έφυγε.

Κάποια στιγμή όμως ο Πέτρος αποφάσισε να κλείσει τον υπολογιστή και της φώναξε.

- Άντε, βάλε να φάω!

Τότε όμως του είπε:

- Αμ! Τι να σου κάνω βρε! Τώρα και 'γω θέλω να ξεκουραστώ!

Ζάχος Δημήτρης, «Το παιδάκι που αποφάσισε να μάθει κανονικά ελληνικά»

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ένα παιδί που το έλεγαν Χρήστο. Αυτό το παιδί, ήταν όλη μέρα κολλημένο στον υπολογιστή. Μεγάλωνε μαζί με την μητέρα και την γιαγιά του. Η μητέρα, τον συμβούλευε κάθε μέρα, να απομακρυνθεί από τον υπολογιστή. Αυτός όμως, της έλεγε πάντα «σε λίγο μαμά...». Οι συνομιλίες τους ήταν κάπως έτσι:

- Άντε παιδί μου, το φαγητό είναι έτοιμο.

- Σε λίγο μαμά, τώρα τρολάρω.

....

- Βγες έξω, σε περιμένουν οι φίλοι σου.

- Σε λίγο, τώρα σερφάρω.

...

- Ώρα για βραδινό.

- Σε λίγο μαμά, τώρα βγάζω τη νέα μου σέλφιν.

...

- Είναι ώρα για ύπνο.

- Σε λίγο μαμά, τώρα γκουγκλάρω.

Κάποια στιγμή λοιπόν, αποφάσισε η μητέρα του να φωνάξει τον δάσκαλο. Το άλλο πρωί ο δάσκαλος ήρθε και μπήκε στο δωμάτιο του Χρήστου. Τότε του μίλησε για το πόσο σημαντική είναι η γλώσσα μας και ότι καλό είναι να χρησιμοποιεί τον υπολογιστή όταν είναι να κάνει τις εργασίες του.

Από τότε έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα.

Τέλος.

Γκαντιαφίκας Δημήτρης, «Τα σέλφιν και τα γκρίνγκλιν»

Μια φορά, σε ένα χωριό, ήταν ένα παιδί που σέρφαρε στο ίντερνετ. Η γιαγιά του τότε του είπε:

- Παιδί μου έλα, σε λίγο τρώμε.

- Όχι τώρα, σερφάρω.

- Τι είναι πάλι αυτό; Τον ρώτησε εκείνη με απορία.

- Είναι καινούρια λέξη, όπως σέλφιν... γκρίνγκλιν...

- Τι; Γκρι...;

- Μα εγώ είπα γκρίνγκλιν γιαγιά. Ουφ, τέλος πάντων, πήγαινε τάισε το ντόγκ.

- Τι; Μα δεν έχω χοτ ντογκ!

Τότε ξαφνικά μπήκε στο σπίτι τους ο δάσκαλος του χωριού.

- Δεν είπα χοτ ντογκ το παιδί. Είπε τη λέξη σκύλος στα αγγλικά.

- Στη γλώσσα που μιλιέται περισσότερο στον κόσμο, πρόσθεσε ο Χρήστος.

Η γιαγιά του όμως είχε νευριάσει.

- Εγώ όμως, μονάχα ελληνικά μιλάω και σ' όποιον αρέσει!

Σουλιώτη Αναστασία, «Η παράξενη γλώσσα προς τη γιαγιά και τον δάσκαλο»

Σε ένα σπίτι, το εγγόνι μιλούσε με τη γιαγιά του. Εκείνη, κάποια στιγμή του λέει:

- Παιδί μου, τι κάνεις εκεί με τον υπολογιστή σου;
- Άσε με γιαγιά, γκουγκλάρω τώρα.

Η γιαγιά του τότε, τον ρώτησε τι σημαίνει «γκουγκλάρω;» και εκείνος της απάντησε:

- Σιγά μην καταλάβεις. Έχεις γεράσει τώρα! Έτσι της είπε.

Εκείνη όμως επέμεινε.

- Πες το μου εσύ κι εγώ μπορεί να καταλάβω.
- Καλά! Θα σου πω μερικές λέξεις του ίντερνετ. Μη με πρήζεις! Λοιπόν: Τρολάρω, σερφάρω, γκουγκλάρω, σέλφιν.
- Άκου τώρα πόσο ωραία θα στις εξηγήσω: Κάνω, συρράπτω, γαργάλα, σέλα!
- Μα τίποτα δεν κατάλαβες γιαγιά πάλι! Θα φωνάξω τον δάσκαλο να στα μάθει.

Όταν ο δάσκαλος ήρθε στο σπίτι, το παιδί του είπε τι να εξηγήσει στη γιαγιά του. Ούτε όμως και ο δάσκαλος δεν κατάλαβε! Έτσι, έγιναν όλοι μαντάρα με αυτές τις λέξεις και ξεκαρδίστηκαν στα γέλια! Αργότερα ο δάσκαλος πήγε μαζί με το παιδί στο σχολείο και του έμαθε την σημασία που έχει για μας του έλληνες η γλώσσα μας.

Αθανασία , «Οι περίεργες ξένες λέξεις»

Ένα παιδί πήγε επίσκεψη στον παππού και την γιαγιά του. Όμως, δεν έλεγε να αφήσει για λίγο τον υπολογιστή...

- Παιδί μου, έλα να παίξουμε σκάκι και άσε ήσυχο πια τον Η/Υ! Είπε ο παππούς.

Το εγγόνι όμως δεν έλεγε να ξεκολλήσει.

- Παππού, με ενοχλείς πολύ γιατί τώρα γκουγκλάρω και ρολάρω στο ίντερνετ.

- Μίλα ελληνικά παιδί μου! Τούρκικα μιλάς;

Σχολίασε η γιαγιά.

-Χα, χα, χα!

Γέλασε ο παππούς.

- Έπρεπε να πεις για παράδειγμα παίζω στο διαδίκτυο! Το γκουγκλάρω και το ρολάρω δεν είναι ελληνικές λέξεις!

Τότε η γιαγιά πήρε τον λόγο και πρόσθεσε:

- Έχει δίκιο ο παππούς σου. Θα πρέπει να χρησιμοποιείς τις αντίστοιχες ελληνικές λέξεις, γιατί αν συνεχίσεις με ...αυτές τις περίεργες, θα ξεχάσεις την ελληνική γλώσσα!

Το παιδί τότε διαμαρτυρήθηκε:

- Μα εγώ χρησιμοποιώ εκατό τις εκατό ελληνικές λέξεις. Απλά για το ίντερνετ δεν υπάρχουν αντίστοιχες ελληνικές!

- Μα φυσικά και υπάρχουν ελληνικές λέξεις και για το ίντερνετ όπως το λες εσύ! Απάντησε ο παππούς. Ύστερα συνέχισε:

- Μια ελληνική λέξη που μπορείς να χρησιμοποιείς αντί του ίντερνετ είναι η λέξη διαδίκτυο!

Από τότε το παιδί αποφάσισε να λέει περισσότερες ελληνικές λέξεις!

ΚΟΖΑΝΗ 10/3/2015

1^ο Δημοτικό Σχολείο Πτολεμαΐδας

Τρυφωνίδου Άννα, «Ο Κάρλος, το παράξενο παιδί»

Κάποτε, ζούσε μια οικογένεια όπου ήταν πολύ χαρούμενη. Η οικογένεια αυτή, αποτελούνταν από τρία άτομα. Τη μαμά, τον μπαμπά και τον γιό τους τον Κάρλο.

Ο Κάρλος ήταν πολύ καλό παιδί. Μια μέρα, μπαίνοντας στο σπίτι, άρχισε να λέει διάφορες περίεργες λέξεις που κανείς δεν τις καταλάβαινε. Τότε ήρθε κοντά η γιαγιά του και ο Κάρλος επανέλαβε εκείνες τις πολύ περίεργες λέξεις που κανείς δεν καταλάβαινε...

Την άλλη μέρα, ο Κάρλος πήγε στο σχολείο του και άρχισε πάλι να μιλάει χρησιμοποιώντας αυτές τις περίεργες λέξεις που ούτε η δασκάλα του δεν τις καταλάβαινε. Τότε ξεκίνησαν όλοι τους να μιλάνε περίεργα και ο Κάρλος δεν καταλάβαινε τις λέξεις των συμμαθητών του! Από τότε ο Κάρλος αποφάσισε να αλλάξει και ξεκίνησε να μιλάει και πάλι φυσιολογικά.

Σαρναζίδης Κώστας, «Το φέισμπουκ»

Μια φορά ήταν ένα παιδάκι που είχε πάει επίσκεψη στην γιαγιά του και τον παππού του. Μόλις μπήκε στο σπίτι, είπε στη γιαγιά του ότι θα πάει στον υπολογιστή για να μπει στο φέισμπουκ μαζί με τον παππού του. Η γιαγιά του όμως διαμαρτυρήθηκε που θα έμπαιναν και πάλι στο φέισμπουκ. Έτσι ξεκίνησε ο διάλογος που ακολουθεί:

Παιδί: Ναι γιαγιά!

Γιαγιά: Άμα δεν το κλείσεις θα πάρω τηλέφωνο την δασκάλα σου. Πότε θα κάνεις τα μαθήματα;

Παιδί: Αύριο...

Παππούς: Άσε το παιδί να παίξει.

Γιαγιά: Μην χάσεις εσύ, αμέσως! Άντε γιατί με έχεις φτάσει ως εδώ! Άντε να μη μιλήσω!

Παππούς: Και τι θα πεις;

Γιαγιά: Κάτι...

Παππούς: Τι;

Παιδί: Σταματήστε! Θέλω να στείλω μήνυμα, αμάν! Παππού άμα ξαναμιλήσεις θα σε κάνω μπλοκ στο φέισμπουκ!

Τότε έτυχε να περνάει απέξω από το σπίτι η δασκάλα του παιδιού.

Γιαγιά: Γεια σας κυρία δασκάλα. Ελάτε σας παρακαλώ να μαζέψετε το παιδί μου. Εμένα δυστυχώς δε με ακούει...

Η δασκάλα είπε *έρχομαι* και σε λίγο βρίσκονταν δίπλα στο παιδί. Εκείνο έδειξε αμέσως απογοητευμένο και κοίταξε την γιαγιά.

Παιδί: Φταίω εγώ που κάποτε σε υπερασπίστηκα...

Δασκάλα: Θα γράψεις επιπλέον χίλιες φορές «δεν θα ξαναμπώ στο φέισμπουκ»!

Τότε το παιδάκι που ήταν πολύ απασχολημένο της απάντησε:

Παιδί: Μα, δεν μπορώ τώρα. Σερφάρω!

Πιπιντάκου Σταυρούλα, «Το μάθημα της Ζαχαρούλας»

Μια μέρα η μικρή Ζαχαρούλα, ήταν στο δωμάτιο της και σερφάρριζε με την ησυχία της στο υπολογιστή της. Στο μεταξύ, είχε έρθει η γιαγιά της επίσκεψη. Κάποια στιγμή λοιπόν, μπήκε στο δωμάτιο της Ζαχαρούλας και της είπε:

- Τι κάνεις μικρή μου Ζαχαρούλα, καλά είσαι;
- Ναι καλά είμαι γιαγιά, απάντησε η εγγονή.
- Ζαχαρούλα μου γιατί κάθεσαι τόση ώρα στον υπολογιστή; Θα χαλάσεις τα ματάκια σου...
- Δε θα τα χαλάσω καλέ γιαγιά, διαμαρτυρήθηκε η μικρή.
- Εντάξει, εγώ για το καλό σου το λέω, συμπλήρωσε η γιαγιά της και βγήκε από το δωμάτιο.

Οι ώρες όμως πέρασαν, ήρθε το βράδυ και η Ζαχαρούλα ήταν ακόμα στον υπολογιστή της. Τότε είπε από μέσα της: *Ας τον κλείσω, είμαι πια κουρασμένη. Πήγε 11:30 αλλά... ας παίξω λίγο ακόμα!* Αλλά αυτό το «λίγο ακόμα», δεν ήταν λίγο αλλά πολύ. Έτσι, το άλλο πρωί, όταν η Ζαχαρούλα πήγε στο σχολείο, η δασκάλα την ρώτησε:

- Φαίνεσαι πολύ κουρασμένη. Είσαι καλά;
- Η μικρή Ζαχαρούλα έτριψε τα μάτια της σαν κάτι να την ενοχλούσε.
- Κυρία δε βλέπω καθαρά τον πίνακα.
 - Ζαχαρούλα, μήπως ήσουν πολύ ώρα στον υπολογιστή;
 - Ναι κυρία...

Όταν σχόλασε, πήγε σπίτι και είπε στη γιαγιά της:

- Γιαγιά είχες δίκιο, χάλασαν τα μάτια μου.

Έτσι, έβαλε γυαλιά και από τότε έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα!

Κάβουρα Ελίζα, «Αλαμπουρνέζικα»

Κάποτε σε ένα σπίτι, βρίσκονταν ένα παιδί με τη γιαγιά του. Το παιδί είχε ανοιχτό τον υπολογιστή του και συνομιλούσε με κάποιον φίλο του. Όταν η γιαγιά του είδε την συνομιλία η οποία ήταν γραμμένη σε "γκρίνγκλις", το ρώτησε γεμάτη απορία:

- Τι είναι αυτά τα γράμματα;
- Γιαγιά πότε θα καταλάβεις; Να, αυτή η λέξη είναι η λέξη *σπίτι*, αυτή η λέξη σημαίνει *βόλτα* και αυτή *σέλφι*.
- Σέλφι;
- Ναι, σέλφι!

Η γιαγιά φάνηκε να αγανακτεί.

- Καλά παιδί μου, ελληνικά ή αλαμπουρνέζικα είναι αυτά;
- Σσστ τώρα γιαγιά. Θα μιλήσω στο τηλέφωνο, όκεϊ;
- Καίει, καίει, απάντησε η γιαγιά που φυσικά δεν κατάλαβε τίποτα. Έτσι αποφάσισε να μη μιλήσει άλλο.

Την ίδια στιγμή, το παιδί άρχισε να μιλάει στο τηλέφωνο:

- Έλα ρε, σόρυ που δε σε πήρα! Να συναντηθούμε; Που είσαι; Καλά, θενκς!

Μετά από λίγη ώρα αποφάσισε να βγει έξω. Εκεί λοιπόν που περπατούσε συνάντησε τον δάσκαλο του. Όμως, για κακή του τύχη, άρχισε πάλι να λέει αυτά τα αλαμπουρνέζικα. Όπως έκανε πριν και με την γιαγιά του. Τότε ο δάσκαλος του είπε:

- Τι είναι αυτά τα πράγματα; Κάποτε ήσουν ο καλύτερος μαθητής στο Δημοτικό! Ε, δε διορθώνεσαι νεαρέ μου!

Αυτό τον προβλημάτισε. Όταν όμως έφυγε ο δάσκαλος, το ξανασκέφτηκε και μονολόγησε:

Μα γιατί; Όλοι έτσι δε μιλάνε; Γιατί όχι κι εγώ;

Και δεν διορθώθηκε ποτέ!

Πέκου Φωτεινή, «Ένα λάθος, χίλια προβλήματα!»

Μια φορά κι έναν καιρό, ζούσε ένα παιδί με την γιαγιά του και τον παππού του. Το δωμάτιο του παιδιού ήταν γεμάτο με διάφορα παιχνίδια, όπως σβούρες, στρατιωτάκια, επιτραπέζια και είχε κι ένα ολόκληρο κουτί με γλειφιτζούρια!

Το παιδάκι σε μια γωνίτσα του δωματίου, είχε τον υπολογιστή του. Ήταν εξπέρ στους υπολογιστές! Μια μέρα λοιπόν, άνοιξε τον υπολογιστή και μπήκε χωρίς να το καταλάβει, σε μια περίεργη ιστοσελίδα που καν δεν ήξερε πως λέγονταν. Στην ιστοσελίδα αυτή είδε διάφορες περίεργες λέξεις. Τότε άρχισε να μπαίνει και να ξαναμπαίνει πολλές φορές εκεί. Έτσι, επηρεάστηκε και ξεκίνησε να γράφει μονάχα στα... γκρίνγκλις.

Μετά από λίγο καιρό, μια μέρα που πήγε στο σχολείο, ο δάσκαλος το ρώτησε κάτι απλό:

- Πως γράφεται το *είναι*;

Το αγοράκι απάντησε γεμάτο σιγουριά:

- Με γιώτα!

- Όχι, λάθος, του είπε ο δάσκαλος. Γράφεται με έψιλον γιώτα.

- Τι είναι το έψιλον γιώτα κύριε; Ρώτησε τότε το παιδί.

Ο δάσκαλος τότε το πλησίασε και σκύβοντας το ρώτησε;

- Τι έπαθες;

- Δεν ξέρω, απάντησε το παιδί.

- Χμμ, έκανε ο δάσκαλος σκεπτικός κι ύστερα συνέχισε. Μήπως γράφεις μονάχα γκρίνγκλις στον υπολογιστή σου;

- Μάλλον ναι..., απάντησε το παιδί.

- Λοιπόν, υποσχέσου με ότι δεν θα ξαναγράψεις γκρίνγκλις, του είπε ο δάσκαλος του.

- Εντάξει, απάντησε το παιδί που φάνηκε να καταλαβαίνει τα λόγια του.

- Ααα και εξασκήσου, συμπλήρωσε ο δάσκαλος.

- Εντάξει, είπε χαμογελώντας το παιδί και έφυγε.